

[Carsten Raft.]

Behandling af Vaaben i det hele taget vilde være rimeligt. Det er f. Eks. givet, at der er et Plafferi paa Gaderne om Natten, der er ganske utroligt. Man læser i Avisen, at Politiet efter ihærdig Jagt havde faaet fat paa nogle af disse Mennesker, og at de derefter var blevet løsladt. Det er nu nok ikke Tilfældet; det er vist en forkert Meddelelse, men saa vidt jeg kan forstaa, kunde man nok ønske, at man fra Myndighedernes Side gik lidt strengere frem, f. Eks. med Hensyn til Fængsling af Folk, der ulovligt er i Besiddelse af Vaaben. Men der er maaske ikke noget at sige til, at man, da der er saa mange Vaaben blandt Befolkningen, er utilbøjelig til at skelne saa stærkt ved Anvendelsen af Lovens Regler. Men for Fremtiden maa det nu være saaledes, at Besiddelse af Vaaben er en rent tjenstlig Sag, der maa være tjenstlig hjemlet og i Orden, og er den ikke det, og er Folk uden denne Hjemmel i Besiddelse af Vaaben, maa de ifalde Lovens strenge Forfølgelse — ellers kommer vi ikke til Ende med dette Plafferi paa Gaderne, og hele den uhyggelige Tilstand, som er en Følge af Krigstiden, vil fortsætte.

Der er ogsaa Tale om Vaadeskud. Disse er nu i høj Grad taget af, efter at Modstandsstyrkerne er blevet hjemsendt. Der er næppe noget at sige til, at der fandt saa mange Vaadeskud Sted. Det drejede sig i høj Grad om Folk, der enten ikke var uddannet i Vaabenbrug eller havde faaet Uddannelsen under utilfredsstillende Vilkaar. De havde ogsaa set tyske Soldater behandle Vaaben saa skødesløst, at det ikke er urimeligt, om de har taget Lære deraf. Men Spørgsmaalet er, om der ikke ogsaa paa dette Punkt bør finde en Stramning Sted nu, hvor vi skulde over til rolige og fredelige Forhold.

Jeg er noget forbavset over, at man i mange Tilfælde helt undlader Tiltale mod Folk, der har været Aarsag til, at et Menneske er kommet af med Livet. Dette er en saa alvorlig Sag, og det er saa vigtigt, at den paagældende har et Ansvar at bære, at det vilde være rimeligt, man foretog en retslig Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde og ikke lod det være afgjort ved et Skøn, om et Menneske, der er Aarsag til, at et andet Menneske er blevet dræbt, skal gaa helt fri eller ej — saa kan en eventuel Frifindelse finde Sted for Domstolene. Men jeg vilde tro, at der ogsaa paa dette Punkt trænges til Strenghed og Stramhed, saaledes som Viljen er til at gaa over til fuldkommen

fredelige Forhold. Der er kommet en Meddelelse fra Fredericia om, at nogle Tilskuere ved en Udstilling er gaaet hen og har puttet en skarp Granat ind i Hullet paa en Kanon, hvorefter Granaten er fløjet ud, hen over Hovedet paa det tilstedeværende Udstillingspublikum. Jeg vil spørge den højtærede Justitsminister, om han finder det rimeligt, at Politiet tillader, at en Kanon paa en Udstilling er til Disposition for Publikum til Afprøvning? Jeg tror, vi er kommet lidt langt ud i Skødesløshed og Ligegyldighed, og jeg vil benytte dette Lovforslags Fremsettelse til at understrege Nødvendigheden af, at ikke alene de Folk, der er i lovlig Besiddelse af Vaaben, nu kommer til at betragte det som en tjenstlig hjemlet Ting med alle de Ansvarsforpligtelser, der følger dermed, men at ogsaa de, der er i ulovlig Besiddelse af Vaaben eller paa skødesløs og farlig Maade behandler Vaaben, bliver klar over, at de kommer til at staa over for et Ansvar og skal behandles efter Lovens strenge Regler.

Stærmose: Det foreliggende Lovforslag er en Ændring af den Lov, der i Sommeren 1940 skabte Hjemmel for Tvangsaflevering af private Borgeres Vaaben. Senere blev, som bekendt, disse Vaaben uden Lovhjemmel i Marts Maaned 1943 udleveret til Politiet, som skulde bruge dem under Jernbane- og Kystbevogtningen, dengang det danske Politi blev sat ind paa disse militære Opgaver i Samarbejde med den tyske Besættelsesmagt, saa det er et Lovforslag, der vækker visse Minder.

I Bemærkningerne til Loven af 10. Maj 1940 hed det, at denne Lov blev gennemført, fordi vi var inde i unormale Forhold, og under normale Forhold vilde Loven af 28. April 1934 have været tilstrækkelig. De særlige Omstændigheder, som nødvendigjorde Loven af 10. Maj 1940, er jo ikke længere til Stede. I Stedet for foreligger der nu en helt ny Situation, og vi havde derfor hellere set, at der var blevet fremsat et Lovforslag, der behandlede alle de øjeblikkelige Problemer med Hensyn til Vaabenbesiddelse, end at man forlænger denne Lov. Men jeg er ganske klar over, at det paa det nuværende Tidspunkt og med den Tid, der er til Raadighed, vilde være umuligt at faa et saadant Lovforslag frem, bl. a. ogsaa fordi det vilde berøre hele Spørgsmaalet om Hjemmeværnsordningen.

Jeg skal give Tilsagn om vor Støtte til dette Lovforslags Gennemførelse, samtidig med at jeg ud fra den Motivering, jeg